

Цялата трагичност, драматичната обреченост на неговата фигура, както парадоксалната му посмъртна биография на затворен в идеологемите национален поет се крият в *отговора на тези въпроси*. Дори най-беглият прочит на този „бъден свят“ във Вапцаровата поезия просто натрапва два неизбежни извода: пределната му *идеологизираност* и необяснимата му *наивност* – липсата на всякакви допирни точки с конкретните реалности. Че поетът следва един проект, който според него вече е *на дневен ред* другаде, но не тук, личи дори от финала на стихотворението-позив „Селска хроника“: „Съюз със СССР!“ Как изглежда реално този проект обаче можем да съдим например чрез визията от „Сън“ – там бъдният свят е въплътен чрез онзи бляскав завод, в който машините са сякаш от злато, и от довольния смях в разговора между работника и надзирателя. Как е реализирана тази визия чрез изповядваната от поета идеология днес всеки може да види с очите си, ако отиде десетина километра североизточно от София. В „Не бойте се, деца“ също ще срещнем реализирани визии за това бъдеще – например в стиховете:

*Ще дойдат години
и ний ще ги стегнем тогава
на дните водите
ще впрегнем в бетонен ръкав.
Не ще ги изпуснем, нали?
Ще ги впримчиме здраво.
Ще им кажем:
„Така ще вървите!“
И те ще тръгнат – така!*

Този проект за впрягане на водите в бетонен ръкав *вече е в ход* по времето, когато са писани тези стихове – и вече е погребал в себе си костите на стотици хиляди страдалци: най-известната негова версия е „Беломорканал“. Следващите стихове радостно възвестяват: „Ще имаме хлеб тогава./ Ще имаме хлеб!“ Написани са няколко години след глада в Украйна, отнел милиони човешки животи – и докарал тамошните първопроходници към бъдещия свят до състояние, при което родители са *изяждали* собствените си деца. В този бъдещ свят се предполага и че всички ще се обичат и ще пеят радостни песни, „които ще славят човека“. Не е ясно дали са ги пеели зековите в ГУЛАГ през 1938 и 1939 г. – когато са писани повечето от най-известните Вапцарови стихотворения – времето на Сталинските репресии – *най-жестоките*, познати в човешката история.

Това, разбира се, изобщо не е упрек. Вапцаров не е познавал реалностите в Съветска Русия – и по разбираеми причини *не е вярвал* на доста